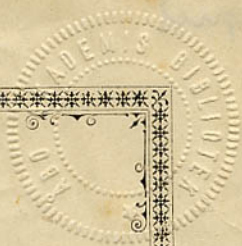

IV 61
Kapsel

En främl själs saliga ingång
i härligheten.

Upp.b. 7: 14, 15.

Åbo,
G. W. Wilén & Co:s boktryckeri,
1888.

Nytkerhetsföreningen "Goppel", Åbo.

Pris 10 penni.

12

1

Hwad är att saligt dö? det är att banden slippa,
För usel hydda så ett präktigt kungahus;
Att bli ur bräcklig farloft lyft på Zions klippa;
Att gå ur skuggan till Guds underliga ljus;
Att, somnad in wid gråt, wid harpotoner wafna;
Att byta sorg mot fröjd, att intet mera sakna.

v. 2.

Så, det är mer; det är, att då man ber och tigger
Att Jesus snart så se, gå bort till himlens wär,
Der i hans frälsararmar själen saligt ligger
Och ser hans majestät, hans blod, hans kärleks sår,
Hvars kraft man känner djupt. Sin kärlet han bewisar
Så hög och rik, att själen undrar blott och prisar.

v. 3.

Hvem kan så saligt dö? — Den som sig föra lätt
Af Jesu dyra nåd, som in i själen lyft;
Som här sin otrovs synd har insett och begråtit,
Samt öfvergiftit allt man dittills kärast hyft;
Den som sin egen kraft och dygd lik stoftgrand åttat,
Och endast nåd från nådastolen efterkraftat.

v. 4.

Den som har känt sig arm och tiggat wid nådathronen,
 Tills han af Herrens hand förlåtelse har fått,
 Har wunnit frid med Gud igenom Ende Sonen,
 Och som, försonad, äger ewig del och lott
 I Jesu blods förtjenst, hans död och djupa smärta,
 Den som är född på nytt och har ett renadt hjerta.

v. 5.

Den som fått nåd att tro, att älska och att lyda,
 Förenad med Guds Lam, fått Hans rättfärdighet;
 För hwilken Fadren barnarätten klart fått tyda,
 Och som af Andens vittnesbörd sig utwäld wet.
 Han wäxer i Guds kraft, han sig i Jesus gömmer
 Och ej sin uselhet, ej nådens storhet glömmet.

v. 6.

Han minns ej mer sig sjelf, han allt för skada räknar,
 Som icke kommer från, ej går till Jesu jär,
 Att der fins hjälp för allt, hans hela lif betecknar;
 I Lammets dyra blod hans salighet består,
 Hans bön om kraft deraf är lika varm och trägen
 Som honom lifwets andedrägt är angelägen.

v. 7.

Han låter sig af Andens maning städse tvinga,
 Att uti Jesu jär sig rena hwarje dag;
 Han wäxer till och dock han blir alltmera ringa,
 Ehuru stundligt styrkt, han ser sig mera swag;
 Fast tronens frukt han gör, han syndaren förblifwer,
 Han är alls intet sjelf och Jesus äran gifwer.

v. 8.

Allt Jesu fötter kysa är hans fröjd, hans ära
 Och Mästarns marterbild hans ögas enda mål,
 En däre för en werld, han står sin Herre nära,
 Och för sin Jesu skull all ogunst willigt tål;
 Så lefwer han af nåd, tills hemmet han kan hinna,
 Tills han får saligt dö och lifwets krona winna.

v. 9.

Hvem har så saligt dött? — det har den trogna själen
 Hvars sammanfallna hyddor här för ögat står;
 Ty hennes jordelif gaf klara wedermälen
 Att den blott lefwer rätt, som lif af Jesus får.
 Wi minnas huru tydligt ur des ögon lyste,
 Att nådens skatt hon djupt i ödmjukt hjerta hyste.

v. 10.

Hon följde lustan ej, hon tog ej del i slården.
 Hvem gjorde hon förnär? hwad yfde hon sig af?
 Förskjuten af en werld, hon har ej älskat werlden,
 Hon bröt med den och öppet skiljobref den gaf.
 Sin höge själabrudgum har hon trogen blifwit
 Se'n hon för ewigt honom hela hjertat gifwit.

v. 11.

Hon walde döden för än bryta mot hans wilja,
 Som helig kärlekseld i själens inre tändt.
 Ej längre kunde hon från honom hjertat skilja,
 Och hennes öga stod mot honom oafwändt,
 Kompassen lif som ständigt wijar emot polen,
 Och rosen lif som städse blommar, wänd mot solen.

v. 12.

Så stod den wisa jungfrun, wäntande och waken
Med lampan höjd emot sin brudgum och sin Gud,
Tills slutligen han kom ur himmelsta gemafen,
Och sade: följ mig in i bröllopsal'n, min brud!
Han gjorde henne fri från dunkla jordeorten,
Och öppnade af nåd för henne himlaporten.

v. 13.

Hon tänkte då hon såg de fjerran rynder sköna
Som stråla kring Guds stad i ljusets högsta glans;
O, skall wäl jag få bo i dessa nejder gröna,
Det wore nåd så stor, att större aldrig fans!
Då gick befallning ut ifrån den store Guden:
Gån, mine hjeltar, gån och fören till mig bruden!

v. 14.

En här af englar kom, ty alla wille lyda,
Ett segerfäte hon på deras armar fann.
Hon blef af undran full, hwad detta månd' betyda,
Hon blygdes djupt och dock af helig kärlek brann.
Så bars hon i triumf — för hennes sälla öga
Låg Edens fulla glans och Zions slottsport höga.

v. 15.

Hon tänkte få sin plats wid dörr'n till Fadershuset,
Men widt slogs denna opp till härlighetens sal;
Af bärwan själen greps, så bländande war ljuset
Och från Guds thron en röst gaf henne intet wal:
Kom in, min duswa, kom! min brud, min syster kära,
Kom, tag emot hwad helst ditt hjerta will begära!

v. 16.

Då steg hon ödmjukt in och skaran omkring thronen
Som stod, från jorden köpt, i glans så underbar,
Som stämde harposång och lof kring Ende Sonen,
Nu sjöng den: Lammets brud, bland oss wälkommen war!
Och sången lik ett brus af stora watten hördes,
Den frälsta själen djupt af himlens storhet rördes.

v. 17.

Af ljuf musik, af glans och majestät och ära
Stor häpenhet den frälsta själen öfverkom:
Hur kan jag arma, sådan salighet begära?
Hon tänkte — och helt tyft hon wille wända om;
Men Jesu wilja war, hon skulle inne blifwa,
Och från sin lägre plats till högre sig begifwa.

v. 18.

Se, sade Jesus mildt till sina nära wänner,
Se hwilken själen prydnad ödmjukheten är!
Och du, min dyra brud, helt wist dig sjelf ej känner,
Kom fram till mig, o kom! jag städfse haft dig fär.
Då fick hon mod att fram till Herren Jesus hasta,
Och sig med lof och pris för Mästarns fötter kasta.

v. 19.

Han böjde hult sig ned att henne till sig draga,
Att trycka till sitt bröst sin återlösta brud;
En krona af hans hand hon fick med jubel taga,
Ikläddes helgonskarans hwita silkeskrud.
Han sade: Si, du är min drottning och min Gifter,
Som jag wid mig i nåd för ewigheten fäster.

v. 20.

Då hördes åter himlens skaror jubilera,
Högt ljödo harposlag och ljusligt strängaspel;
En själ war buren hem att fröjdsfullt triumfera,
Och englahären tog i helga fröjden del.
Då nya sången ljöd: "Du wärdig är allena",
Föll allt för Lammet ned att sig i lof förena.

v. 21.

Och frälsta själen lärde då den sång att sjunga,
Som ewigheten lång ej taga skall ett slut;
Ty fastän der hon äger löftets "nya tunga",
Hon hjertats djupa fröjd ej fullt kan sjunga ut;
Hon skådar ju sin Gud, hon skådar Lammet kära,
Den synen tvingar fram en sång till Herrens ära.

v. 22.

Guds rena Lam sin brud bort till sin Fader förde,
Si, jade han, min brud, min lust och mödas lön!
Lit Sonen Fadren gladdes då han detta hörde,
Tog kärleksfullt emot och jade: dotter skön,
Har du min Andas nåd och Sonens hjerta wunnit
Så har du äfwen nåd för mina ögon funnit.

v. 23.

Så ljöd den Högstes ord — kring Zions boning wida
Utsändes ett af himlens höga englabud,
Att domen öfwer nyß hemförda barnet sprida,
Hur, som hon twagit har i Lammet's blod sin skrud,
Hon är för ewigt ren, får dela himlens fröjder,
Och bo i oförwanskligt ljus på Herrens höjder.

